

Skyhimmels tunge Vandring over Jorden, noget saa betagende ved at lytte til Kragernes vilde Skrig, naar de ved Solfaldstid drog flokkevis hjemad over Markerne. Og den første Lærke! Aldrig kunde han glemme det Øjeblik, da han midt i Ødemarkernes mægtige Stilhed pludselig hørte den lille Himmelklokke kime sommerligt over hans Hoved, mens alt endnu laa stivnet i Vinterdød rundt omkring ham.

Han søgte daglig ned til Stranden, hvor han plejede at opholde sig nogen Tid for at indaande Havfriskheden og iagttage Maagerne, der stumme og urolige kredsede omkring et Punkt i Luften, som om de tav med en vigtig Hemmelighed. Men idag var Stranden tom — Varmen havde drevet Fugleflokkene ud imod Fjordmundingen — og han fortsatte da sin Vandring langsmed Kysten og nød Synet af Fjordens store Flade, hvori Genbo-Landets Fiskerbyer og kratklædte Skrænter pragtfuldt spejlede sig. Tilsidst steg han op paa en Høj langt i Syd, hvorfra han atter havde et vidt Skue over Egnen. Lige under ham laa her Skibberup mellem sine tre nøgne Muldbjærge.

Han følte sig altid ejendommeligt tiltrukken af denne By, der med sine Klynger af smaa Hytter, sit vidtfor-grenede Gadekær og sine mange Smaavænger og mærkelige Smøger og Smug syntes ham langt venligere end Vejlbys Samling af nye, regelrette Bøndergaarde, som han daglig havde for Øje. Han havde helt forelsket sig i denne lille romantiske Plet, der laa her som en frodig Oase mellem de gølge Banker; og det var ham derfor til dobbelt Sorg, at det netop skulde være i denne By, at den kirkefjendske Bevægelse i Sognet havde sit Hovedsæde. Han følte ligesom en Naal i sit Hjerte, hver Gang hans Blik strejfede en bestemt, affældig Bygning i Byens Midte, over hvis Straatag der ofte vajede et stort Dannebrogsslag. Han vidste, at her var den „Forsamlingssal“, hvorfra den berygtede Væver Hansen førte sin hidsige Kamp imod